

KÁRMELHEGYI LEVELEK

A SARUTLAN KÁRMELITA NŐVÉREK BARÁTAINAK

MAGYARSZÉK • 2024/2. SZÁM

ISTEN ELŐTT - KRISZTUSSAL - MINDENKIÉRT

„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete.” (1Krón 16,34)

20 ÉVE SZENTELTÉK FEL A MAGYARSZÉKI MINDENSZENTEK KÁRMEL KOLOSTORÁT

AZ ERŐS ÉS HŰSÉGES ASSZONY, MÁRIA KÖVETÉSÉBEN

Szűz Mária jelenléte áthatja az egész kármelita Rend hivatását, eredetétől kezdve.

A Kármel hegyén élő remeték Máriának szentelték első kápolnájukat, majd elkötelezték magukat, hogy egyházi jóváhagyással Jézus Krisztus és az Ő Szent Anyja követésében éljék az evangéliumi tanácsokat. (vö. Konstitúció 3. fejezet, 53-54. pont)

Isten különleges utakon vezet minket, egyénileg és közösségek is. Minden az Ő gondviselő kezében van. Amikor kijelöl számunkra egy helyet, ahol Krisztus szeretete összegyűjt minket, és Isten dicsőségére és dicsőítésére összejöhetünk, akkor a személyek különbözőségeiből Ő közösséget formál. Közösségünk számára a kápolna az a központi hely, ahol naponta többször Istent dicsőítjük, hogy ezáltal is növekedhessen Isten Ország a földön.

Április 18-án ünnepeltük kápolnánk felszentelésének 20. évfordulóját, mely egybeesett Marie-Elisabeth nővérünk halálának 25. évfordulójával. Isten kiválaszt egy napot, egy személyt, amely, illetve aki életünkben kiemelt szerepet kap. Április 18-ika egy ilyen

nap lett közösségünk számára. – „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” – mondja az Úr Jézus (Mt 18,20).

Szűz Mária életében is voltak kiemelt napok, amelyeken Isten különleges módon megjelölte őt, és az emberek megerősítésére adott.

Megtanulhatjuk Máriától az imádság szemlélődő jellegét, amikor egyedül beszélgetünk Istennel szívünk elvonultságában. – „Te, amikor imádkozol, menj be szobádba, zárd be az ajtót... (ne engedj be semmilyen külső feladatokat elvégzésére irányuló gondolatot, s imádkozzál titokban mennyei Atyádhoz!) S mennyei Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz” (Mt 6,6). Máriához talán egy ilyen pillanatban lépett be Gábiel arkangyal Isten üzenetével (Lk 1,28).

Hozzánk is naponta szeretne közeledni Isten, belépni szívünk ajtaján, amelyet csak mi tudunk belülről kinyitni Neki. Ő meghallgat minket, és a Szentlélek „beárnyékozása” által, amikor az Ő erejével borít be (vö. Lk 1,35), megmutatja a következő lépést, ami ál-

tal hozzájárulhatunk Isten Országának építéséhez. Máriával együtt kérdezhetjük: „Hogyan válik ez valóra?” (Lk 1,34). Isten viszi végbe ezt a művet a mi közreműködésünkkel, „csak” át kell engednünk magunkat Neki, mert „Istennél semmi sem lehetetlen” (Lk 1,37). Hiszem ezt? Hisszük ezt?

Máriától megtanulhatjuk, hogy a Szentlélek ösztönzésére tovább adhatjuk az Istentől kapott szeretetet. Követhetjük Máriát, mint egy erős és hűséges asszonyt, hogy Krisztus nyomában járjunk, lépésről lépésre egyesülve Vele örömben és fájdalomban egyaránt.

Erzsébet így kiáltott fel a Máriával való találkozásakor: „Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” (Lk 1,45). Mária ekkor József jegyese volt, méhében hordozta Isten Fiát, Aki nem ember közreműködésével fogant. Máriára a kitisztítottág, megkövezés várt volna, és ő mégis IGEN-t mondott Istennek. Ehhez a kimondott szóhoz pedig hűséges maradt mindörökké.

Megtanulhatjuk Máriától a nehéz helyzetekben való teljes Istenre hagyatkozást. Énekelhetjük vele, az ő anyai pártfogása és

oltalma által a saját *magnificatunkat*. Ebben segítségünkre van az a hit, amellyel befogadjuk, elfogadjuk azt a valóságot, hogy minket is beborít a Magasságbeli Isten erejének árnyéka.

A Kármel legkiemelkedőbb ünnepe július 16-ika, Kármelhegyi Boldogasszony ünnepe. Ezen a napon az evangéliumban a kereszt alatt álló Máriát szemléljük. Az erős és hűséges Mária újra és újra tanít bennünket, hogyan álljunk kereszteink alatt. Együtt van velünk Jézus és Mária. Mindent beburkol a Szentlélek, amikor Jézus kileheli Lelkét, és

elhíhetjük, hogy az Atya tart a kezében minket. Máriával együtt a kereszt alatt megvallhatjuk a Krisztushoz tartozásunkat. Anyánkul adatott, aki meghallgatja kérésünket, és Fiára bízva azokat.

Mária anyai szeretetének jele a Kármelben a skapuláré – a vállruha, amely Isten meglőző szeretetére emlékeztet minket. Úgy vesszük magunkra, mint a Szűz jelét és az Úr igáját. A rendi ruha skapuláréja, a kis vállruha vagy érem, Mária alázatát és tisztaságát közvetíti, hogy Máriával együtt mi is szerényen és egyszerűségben tudjunk élni. Megtanulhatjuk, hogyan hordozzuk bensőnkben Krisztust, hogyan öltük Öt magunkra, hogy Általa élhessünk.

A mennyei Atya szeretete és a Szentlélek ereje segítsen minket Jézus Krisztus bensőnkben való hordozásában, hogy Szűz Mária oltalma alatt továbbadhassuk Öt a mellettünk élőknek!

S így a föld sója és a világ világossága lehessünk (Mt 5,13.14)!

Szent Családról nevezett Angéla nővér

EGY NAP MENNYORSZÁG A FÖLDÖN

Létezik-e ilyen? Valóban meg lehet-e élni a mennyország örömet földi napjaink során? A szó szoros értelmében nem, hiszen „*emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik szeretik őt.*” (1 Kor 2, 9) Néha azonban előfordulhat, hogy a reánk váró öröm mennyei előízét nagyon élénken megtapasztaljuk.

Ilyen élmény volt számomra kápolnaszentelésünk napja: 2004. április 18. Ezt a – talán merésznék tűnő – hasonlatot azért merem rá alkalmazni, mert egyrészt kézzel foghatóan valóban a célba érkezés boldogságát jelentette, valami ugyanis elkészült, megszületett; másrészt pedig egy nagyon küzdelmes szakaszt lezáró felhőtlen boldogság napja volt. Felhőtlen, mert a környékünkön mindenhol esett az eső, de nálunk alig hullott néhány csepp, és felhőtlen átvitt értelemben is, mert a földi életben nem jellemző a szíveknek az a zavartalan egysége, az őszinte közös öröm, az önzetlen, felszabadult kapcsolatteremtés, amely összekötötte a jelenlévőket. Semmi sem zavarta meg ezt a napot, az emberek őszinte együttörülését és Isten iránti háláját érezhettük, hogy felépült egy új kolostor, létezik a Kármel imádságos közössége hazánkban. Már az ünnep napja kijelölését is természetfölötti üzenetként éltük meg, mert a püspök atya naptárában tavasszal csak ez a nap volt szabad, amely – anélkül, hogy ő maga tudta volna – éppen *Elisabeth nővér*, a Kármel boldogemlékü perjeltnője (+1999) halálának ötödik évfordulójára esett.

E sorok olvasói közül bizonyára sokan jelen voltak ezen az ünnepen. Hiszem, hogy számukra is szép emlék maradt. Mi nővérek azonban mégis egy kissé más módon éltük át, mert részesei voltunk a megelőző küzdelmes éveknél: hullámvölgyeken és hullámhegyeken vezetett az út, amely intenzív lelki életet jelentett. Ha Isten megenged a közösség életében egy ilyen szakaszt, akkor bizonyára szükség van rá, és nagy lehetőséget is rejt magában.

A Magyarországra való átköltözésünk óta a kápolnaszentelésig terjedő szűk két év átmenetileg felborította az addigra már kialakult, jól kipróbált, nyugodt és szabályozott életritmusunkat. Itt találtuk magunkat egy kolostorinak éppen nem mondható környezetben, és

ekkor szembesültünk azzal, hogy a közösség belső világára mennyire visszahat a fizikai környezet. Tömeges munka várt ránk, és előre nem látott, kiszámíthatatlan nehézségek. Hányszor maradtunk víz, villany vagy gáz nélkül! Két alkalommal is csak egy hajszálon múlt, hogy az egyik kazán nem robbant fel. Az építkezéssel elkezdődött a tárgyalások, vesződségek, egyezkedések küzdelmes folyamata, a bankvilággal való érintkezés. Vajon mennyire érthetünk mi kármelita nővérek mindezekhez?! Úgy éreztük magunkat, mint a partra vetett halak, kivéve a zavartalan belső ima élő vízből. Elképzelhetetlen teher került az előljárónk és a vele legszorosabban együttműködő egy-két nővér vállára. Az építkezés miatt a klauzúra gyakorlatilag nem létezett, a napközbeni csendhallgatás szükségszerűen meglazult, a napirend megtartásáért pedig komoly küzdelmet folytattunk. Recsegett-ropogott minden, és amíg a munkagépek az új épületszárny alapjait ásták, úgy éreztük, a lelki alapok is remegnek. Sokszor az volt az érzésem, mintha a gonosz lélek rángatta volna közösségünket. Amikor egyszer elpanaszoltam

küzdelmeinket egy bölcs papnak, ő azzal bátorított, hogy ne csodálkozzam, mert ez a hely szelleme. Korábban ugyanis lovaspanzió, étterem, egyfajta szórakozóhely működött ezen a területen. Átköltözésünk után egy ferences atya körbejárta ugyan az egész területet, és meghintette szenteltvízzel, de a „hely szelleme” nem volt hajlandó egyik napról a másikra eltávozni – folyamatosan kellett beimádkozni. Igazi lelki „iskola” volt, és nagy örömet jelentett nyomon követni azt a folyamatot, melyben környezetünk átalakult, egyre jobban kirajzolódott a külső, valamint a belső Kármel vonásai, és lassan kezdtük otthon érezni magunkat. Ez az átalakulás lelki életünk számára ugyancsak távlatot nyitott: felhívást arra, hogy belső istállónkat is alakítsuk át kápolnává.

Ha Isten megenged ilyen időszakokat, azért teszi, hogy megtisztson, megerősítsen bennünket és megértessen velünk bizonyos igazságokat. Ebben az „intenzív” időszakban többet haladhatunk előre, mint akár 10-15 éves zavartalan nyugalomban. Számomra ez a szűk két esztendő a következő gyümölcsöket teremte. Megértettem, hogy vannak olyan helyzetek, amikor sem a szavak, sem a tettek nem számítanak, az egyedül lényeges: Istenben maradni. Ő csak a hűségünket kéri, minden másra neki van gondolja. A keresztény közösség igazi pásztora az Úr Jézus, és ha mi Őbenne maradunk, Ő könnyedén átvág értünk akár ezer gordiuszi csomót is, és olyan veszélyeket hárít el, amelyek nagyságát a maga valóságában itt a földön föl sem foghatjuk.

Utólag azt is jobban megértettem, miért isteni erény a remény. Könnyebben elfogadható volt számomra, hogy a hit adomány – bár feltételezi a befogadó készségét. Úgyisint megértettem, hogy a tiszta szeretet nem velünk született erény, hanem Isten oltja belénk, ha arra alkalmassá válunk. Azóta sokszor elmélkedtem, mit jelent a remény ellenére is remélni. A szegényes emberi eszközöket és az emberi lehetőségeket határait világosan látva, minden emberi erőt fölülmúl: remélni a megújulás csodájában, kizárólag Isten mindenhatóságára támaszkodva. Úgy érzem, ha valaki egy ilyen nehéz

időszakban elhagyja a rendjét (bár senki fölött nem mernék ítélni), a legnagyobb kegyelmi lehetőségtől fosztja meg magát: attól, hogy mélyen átélje Krisztus teljesen ingyenes önátadását értünk, és hogy egyesüljön Vele halála és feltámadása titkában.

Kápolnaszentelésünk zavartalan öröme is egyfajta feltámadásélmény volt. Megtapasztaltam – amiről a szentek írnak –, hogyan szorítja ki a korábbi szenvedések emlékét a tiszta és mély öröm. Ha Istentől kapott öröm ragyogja be szívünket, az fölülmúlja minden elszennvedett küzdelmünk nagyságát, és túlaradó vigasz lesz számunkra, amelyhez túl „olcsón” jutottunk. Csak a hála marad...

Mi sem érdemeltük meg 2004. április 18. kegyelmi napját. Ingyenes ajándék volt, megerősítés a további útra, amelyen bizonyára lesznek újabb hullámvölgyek és hullámhegyek, de Isten nem vár tőlünk semmi mást, csak ráhagyatkozást és hálát, vagyis a Benne való végtelen bizalmat.

Jézusról nevezett Mária Eszter kármelita nővér

ISTEN HÁZA ÉS A MENNY KAPUJA

Az Életadó Keresztről nevezett Veronika nővérünk visszaemlékezései ezüsfogadalmá alkalmával

1994. augusztus vége: robogok a budapesti Üllői úton a belváros felé, a középső sávon, mert most nem fordulok jobbra, hogy hazakerjek. Fontosabb dolgom van: a Ferenc körüti lámpát elhagyva a Kinizsi utcán keresztül a Knézych utcába sietek, a nagyon szeretett Patronába, ahol tizenöt éve vagyok énektanár és kórusvezető. S mit ad Isten, az első ember, akivel találkozom, Eszter nővér, az igazgató. Éppen őt keresem. Beinvitál az irodájába, s még le sem ülünk, kimondom a nagy vallomást: belépek a Kármelbe. Itt az idő, most vagy soha... Eszter nővér néhány pillanatig tágra nyílt szemmel néz rám (gondolom, magában végigpörgette az összes nehézséget, amelyet váratlan döntéssel okoztam...), aztán őszinte szeretettel átölel. Akkor tudatosodott bennem, hogy ő elsősorban szerzetes, azután igazgató...

November 1-jén, Mindenszentek napján léptem be a Kármel nyitott hátsó kapuján. Most értem haza. A ketyegő *kronoszt* fölváltotta a várva várt *kairosz*, az én időm.

Persze nem volt könnyű, hogy a kórusműveket, a hangversenyeket egyik napról a másikra a zsolozsma kopár egyszerűsége váltotta fel – ez számomra szó szerint a dicséret *áldozata* volt. Aztán lassan mindezt elengedtem, s maradt a „hallgató zene” megtapasztalása. Imaéletem is egyre inkább egyszerűsödött, a csend felé fordult, Isten az „enyhe szellőben” jelent meg. Így ért össze bennem a zene és az imádság.

A nővérek – néhány idős és meglepően sok fiatal – ragyogó mosollyal fogadnak. Mint később megtudom, az idős nővérek mind a szétszóratás előtt léptek be a Kármelbe. 1950 júniusa után, amikor a hírhedt ponyvás teherautók elvitték őket a kolostorból, több mint 40 éven át (szinte az én egész addigi életemen keresztül!) imád-

koztak azért, hogy ez a kis Kármel újraindulhasson. Tehát mi, fiatalok és kevésbé fiatalok, mindannyian az ő imájuk gyümölcsei vagyunk! Micsoda fiatalzilárd hit és remény kellett ehhez a hűséges kitartáshoz! Ők a mi erős gyökereink, legértékesebb kincseink, akik már odaátról őrzik a mi hűségünket.

Ahogy visszatekintek erre a 25 évre, arcok és tekintetek vonulnak el előttem, s közülük két arc ragyog ki: Marie-Elisabeth nővére és Mirjam nővére.

Marie-Elisabeth nővér 1992-ben érkezett Colette-Marie nővérral

Ezüstfogadalmi szentmise

együtt a Plappeville-i, illetve Frileuse-i Kármelből. A francia föderáció különleges nagylelkűsége volt, hogy elengedték őket a magyarországi női Kármel újraindulását segíteni. Mirjam nővér Elisabeth nővér novíciája volt a Plappeville-i Kármelben. Tökéletesen beszélt franciául, így ő volt az összekötő kapocs a francia és magyar nővérek között.

1996-ban váratlanul meghalt Terezita nővér, a perjelno, aki szó szerint életét adta azért, hogy a pécsi kolostor újjáépüljön. Rumi Tamás provinciális atya Elisabeth nővért nevezte ki utódjául.

Elisabeth nővér intenzív sugárzása szerzetes volt. Ez a sugárzás erős akaraterejében, határozottságban, rendkívüli intelligenciában nyilvánult meg; ugyanakkor ez a gazdagság bölcsességgé, egyszerűséggé és mély szeretetté nemesült benne. Ő volt a legtisztább lelkű ember, akit valaha ismertem. Valóban Isten embere volt, ártatlanul tiszta, mint egy gyermek, akiről látszott, hogy bensőséges barátságban él Mesterével. „Ha egy érett szerzetesre tekintünk – írja Basílios Gondikakis –, semmi emberfelettit nem találunk benne, semmi csodálatosat vagy széduleteset, hanem mélyen emberit, alázatosat, békét hozót, vigasztalót.”

Miután Mirjam nővér 1996. október 19-én letette örökfogadalmát, Elisabeth nővér kinevezte őt újoncmesternőnek. Töröl metszett pedagógus, lobogóan dinamikus ember, aki egyetemi szintű órákat tartott nekünk a Kármel szentjeiről, regulájáról. Nagyszerű párost alkottak Elisabeth nővérral, s mi azt hittük, hogy ez mindig így lesz. Olyan volt ez a néhány év, mint vihar előtt a ragyogó kék ég – szélcsendes, békés.

1998 februárjában kiderült, hogy Elisabeth nővér máján számos tumor van, s ezek elkezdtek szóródni.

Megállt az idő... Aztán felpörögtek az események: onkológia, műtét, kemoterápia és folyamatos imádság.

Elisabeth nővér bátorító mosollyal kérte tőlünk: „Ebben a betegségben együtt menjünk az úton, nem egyedül, mert az szörnyű, kétségbeesítő. Együtt keresni nap mint nap, hol van egy kis remény, hol van egy kis öröm, és segíteni egymásnak, mindenkit segíteni a saját bajában” (Tisztaszívűek, 244.).

Csak Isten tudja, mennyit szenvedett kívül-belül. Ő, aki mindent otthagytott értünk: Kármelt, hazát, nyelvet, s most szembesülnie kell azzal, hogy még ennél is többet kér tőle Isten. Nagyon szeretett élni: tiszta kacagása még mindig a fülemben cseng. „Nem nagy öröm Neked, Uram, hogy egy kis emberke itt a földön, megy előre, lépésről lépésre, ingadozik, néha jó, néha rossz, próbál hinni, igyekszik, és dicsér Téged...?” (Tisztaszívűek, 243.)

Lehetősége lett volna Franciaországba menni gyógykezelésre, de ő az első pillanattól elkötelezte magát minden vonatkozásban Magyarország mellett (Árpád-házi Szent Erzsébet volt a védőszentje!). Amint megérkezett, felvette a magyar állampolgárságot. Tisztasága és bátorsága a hűségében is megnyilvánult.

Közösségünk soha nem tapasztalt egységben és folyamatos imádságban kísérte Elisabeth nővért. Az Onkológiai Intézetben minden lehetséges kezelést megkapott, s ő a legcsekélyebb szolgálatot is hálás mosollyal köszönte meg. Pulay professzor úr, aki kezelte, összehívta Elisabeth nővér betegágyához az ápolónővéreket, s ezt mondta: „Ilyen egy igazi nővér”.

1999. február 11-én, a Betegek Világnapján riportot készített vele a Magyar Televízió Katolikus Krónikája. Akkor már az örökkévalóságra készülve így fogalmazott: „Azt gondolom, az a legjobb készülődés, hogy szépen élünk, hogy próbálunk meg minden napot szépen, jókedvvel élni. A magyar Hírnoszban is ez van, ugye: jókedvvel! Ez engem nagyon meglepett, és ez nagyon jó dolog. El kell határozni, hogy jókedvű leszek, bármi történik is. És bízni az Úrban, hogy Ő nem rosszindulatú – ez nekem természetes –, hogy Ő tudja, miért. Azt hiszem, ez egy feladat: nap mint nap jókedvvel csinálni. És menni tovább...”

1999 Nagypéntekén hozták haza, Pécsre, hogy köztünk lehessen az utolsó időben.

Így, ilyen körülmények között tehettem le április 5-én, Húsvéthétfőn az Ő kezébe a fogadalmamat. „Élet itt a halállal megvítt csoda-csatával...” (a húsvéti szekvencia részlete).

Április 18-án, nehéz haláltusája után győzött az Örök Élet – megjelent arcán egy gyönyörű, odaáti mosoly, a Találkozásé.

„Jézus a halálig megy, az Atya szeretetének misztériuma megengedi, hogy lehatoljon a mi embervoltunk mélységéig. Jézus halála, és azóta minden halál, az Atya által a Lélek erejében átmenetté, forrássá, kúttá válik. Krisztus szíve a világ szívévé vált. »Vidi aquam...«” (Marie-Elisabeth nővér elmélkedése a Szentlélekről).

Elisabeth nővér halálával véget ért kármelita gyermekkorom gondtalan élete, és megkezdődött a komoly „férfimunka” ideje Mirjam nővér vezetésével. Ő bizonyára Istentől kapott erőt ahhoz, hogy Elisabeth nővér temetése napján Rumi Tamás provinciális atyától átvegye a perjelnoi szolgálatra szóló kinevezést. A Lélek erejével – és magányosan! –, kizárólag a közösségre koncentrálna vitte ezt a nagyon nehéz terhet. Gyászunkról számára szó sem lehetett... Helyette költözködtünk, építkeztünk, kolostort alapítottunk Erdélyben, s mindeközben szembe kellett néznünk újabb veszteségekkel is: két fiatal nővérünket magához szőlította az Úr. Ezek a stációk állnak Mirjam nővér perjelnoi útján. Ugyanakkor azt is megtapasztaltam, ahogy megvalósult benne a misztériuma: őt valóban a Vigasztaló Szentlélek vitte előre.

Közösségünk a nehézségek ellenére, vagy inkább ezekkel együtt, mégis megmaradt. A költözés embert próbáló körülményei között is sok-sok derűvel, jóízű nevetéssel, odaszánt étellel.

Végre elérkezett kolostorszentelésünk napja, ami „véletlenül” éppen Elisabeth nővér halálának 5. évfordulóján, 2004. április 18-án volt – ez volt az egyetlen szabad dátum Mayer Mihály püspök úr naptárában!

Ez a Kármel alapításától, 1936-tól kezdve különösen sok megpróbáltatáson ment át. Sok-sok áldozat, sok nehézség, a 40 éves pusztai vándorlás korszaka, a fájdalmas veszteségek ellenére mégis él, és élni akar, mert „nem más ez, mint Isten háza és a menny kapuja” (Ter 28,17).

„Legyenek hatan vagy heten: ezerszer tizenkétezer tagú a gyülekezet. Ha sorba állnak, imájuk betölti az eget. Ha keresztre feszíttetnek a sziklán, ha fény keresztye jelöli meg őket, megszületik az egyház. Ha egybe gyűlnek, fejük felett a Lélek lebeg. S ha imájuk véget ér, az Úr fölkel, hogy szolgáljon szolgáinak.” (Szír Szent Efrém)

„RÁSZEDTÉL, URAM! S ÉN HAGYTAM, HOGY RÁSZEDJ” (JER 20,7)

25 éve lépett át az atyai házba Elisabeth nővérünk, aki az 1990-es években segítette a magyar kármelita nővérek újraindulását.

Így lépett be Isten mindannyiunk életébe. Kezdetől fogva mindig Ő kezdeményez elsőként. S Ő áll valamennyi elhatározásunk mögött. Ő keresett és Ő szólított meg minket az Eden kertjében, és Ő ejti ki nevünket a Feltámadás hajnalán is.

Annak idején nem azért kopogtattunk a kolostor kapuján, mert mi választottuk magunknak Istent, hanem mert Ő választott ki minket arra, hogy az Ő jelenlétében éljünk, hogy „virrasszunk az imában”, és szeretetben éljünk az Ő dicsőségére és a világ üdvösségéért. S ugyancsak Ő volt az, aki – amikor még távol voltunk – magához ölelt bennünket vére és élete árán: „Szeretett engem és önmagát adta értem” (Gal 2,20).

Isten mindig megelőz bennünket. S ha válaszolni szeretnénk az Ő általa felajánlott személyes szeretetre, nekünk is el kell indulnunk feléje és nap mint nap azt kell mondogatnunk neki: „Igen, Atyám” (Mt 11,26). S ha kolostorba lépünk, akkor számunkra nem az a legfontosabb, hogy kármelita nővérekké váljunk, hanem hogy követni kezdjük Őt, Jézust, a Kármel ösvényein, a Kármel itteni közösségében.

Jézust követni nem más, mint vele együtt járni, míg hozzá hasonlóvá nem válok: hagyni, hogy mindent elveszítsek, hogy szegénnyé váljak, csak hogy Krisztust elnyerhessem és hozzá tartozzam (vö. Fil 3,8).

Jézust követni azt jelenti, hogy megengedem neki, hogy a szeretetre való minden ké-

pességemet és szomjúságomat Ő formálja ki és Ő teremtsen bennem az Övéhez hasonló nyitott és sebezhető szívet.

Amikor Jézust követem, az Ő kezébe teszem le saját akaratomat, szabadságomat, hogy helyet adjak magamban az Ő szabadságának, az Ő megmentő szeretetének, mellyel szeretni, vigasztalni, megengedni, segíteni szeretne minket, hogy életünk legyen...

Jézust követve nem saját magamat keresem Istenben, hanem Istent keresem önmagamban – amint Keresztes Szent János tanítja. S ebben a keresésben maga Jézus az ajtó is és az út is.

Követni Őt, menni utána, bárhová is megy (vö. Lk 9,57), bármerre is vezet engem, az Ő nyomában járni, s mindenben, ami velem történik, Övele lenni, Övele maradni, ahogy apostolaitól kívánta (vö. Mk 3,14).

Jézust tehát úgy tudom követni, hogy az Ő küldetésében, sorsában és életében osztozom.

„Te kövess engem” (Jn 21,22) – mondja nekünk Jézus, de a „sequela Christi” ösvényén imájáról is biztosít bennünket: „Értük könyörgök” (Jn 17,9). Úgy imádkozik és könyörög értünk, amint Eszter királynő, amikor Izrael népéért járt közben. S teszi ezt minden nap, hisz velünk marad a világ végéig (vö. Mt 28,20).

Máriával, a keresztények segítségével, s az egész Egyházzal együtt, egy imádkozó közösséggel egyesülten, egész életünket arra szánjuk, hogy kérjük, hívjuk a Szentlelket, újítsa meg a föld színét, és gyújtsa lángra bennünk irgalmas szeretetét; az ember boldogságát, üdvösségét szomjazó szeretetét.

*Urunk Színeváltozásáról nevezett
Marie-Elisabeth kármelita nővér
(1948-1999)*

A MEGALÁZOTT ÉS MEGDICSŐÜLT

Romanosz Melodosz VI. századi bizánci költő és szerzetes. A keleti egyház liturgikus könyveibe is bekerült néhány kontakionja. Az egyik gyönyörű himnuszából szeretnék hosszabban idézni, mert úgy érzem, a költői nyelv pontosabban, tisztábban tudja felvillantani a misztérium rejtett mélységeit.

(Előhang) Gyertek, dicsérjük mindnyájan őt, kit értünk feszítettek meg,
kihez így szólott Mária látván őt a kereszten függeni:
„Te a keresztkínját tűröd, mégis fiam vagy és Istenem!”

(Mária) Anyajuhként, ki bárányát látja vágóhídra menni, örlődik a kínjai közt Mária,
és elkíséri őt, miközben szenved, akár a többi nő, és így kiált fel: „Hová tartasz, én fiam?”
Miért e nagy sietség, mondd, utad hová vezet?
Menyegző van Kánában újra? Oda igyekszel?
Hogy vizüket újra borrá változtasd át? Veled tartsak-e, fiam, vagy inkább várokozzam?
Zengjen igéd, ó, Ige: ne hagyj válasz nélkül,

te, ki tisztán megtartottál, ki fiam vagy és Istenem!...
A méltatlan halálba mégy, fiam, s fájdalomban nem osztozik senki,
még Péter sem, holott megfogadta: „Ha meg is kell majd halnom, meg nem tagadlak téged.”
És elhagyott Tamás is, aki így szólt: „haljunk véle mindnyájan!”

És a többiek, a rokonok, a barátok éppúgy, s azok, kik megítélik Izrael tizenkét nemzetségét,
hol vannak most? Senki sincs itt közülük, fiam,
egyedül halsz meg mindükért, akiket megváltottál, akikért elégtételt adtál, ki fiam vagy és Istenem!”

(Jézus) Látván Máriát, kit kín sanyargatott, fájdalom gyötört, ki sírt és jajgatott,
feléje fordult, ki belőle vétetett, s így szólott: „Miért sírsz, anyám, miért engedsz a kinnak,
mint a többi asszony? Hogy ne szenvedjek? Hogy ne haljak meg? De hogy üdvözíthetném másként Ádámot? Hogy ne kerüljek a sírba? De hogy kelthetném életre a Hádészban senyvedőket?
Még ha tudod is, hogy jogtalanul feszítenek keresztre,

miért zokogsz, anyám?

Inkább kiáltsd: »Saját akaratából szenved az én fiam és Istenem!«

(Mária) „Olyan erős vagy, hogy a holtakat feltámasztva nem váltál holtá, és sírboltba se zártak, fiam, életem, hogy mondhatod tehát: »Ha nem szenvedek, Ádám nem üdvözülné.« Parancsold meg, megváltóm, fölkel nyomban és veszi az ő ágyát, ha pedig a sírba temettetett Ádám, hát támaszd föl egy szóval, ahogy a sírból Lázárt. Minden néked szolgál, mindenség teremtmője: mért rohansz hát, fiam? Ne siess a pusztulásba, ne szeresd úgy a halált, fiam és Istenem!”

(Jézus) „Sajnos még mindig nem érted, anyám, amit mondok: nyisd hát meg elméd, fogadd be a szavakat, amit mondok. Ő, akiről beszéltem korábban, a szerencsétlen Ádám, a gyenge, nemcsak testében, de lelkében is beteg, s csak ő tehet róla: nem hallgatott rám és vesztébe rohant. Értsd meg, amit mondok: ne sírj tehát, ó, anyám, inkább kiáltás így: »Kegyelmezz Ádámnak és kegyelmezz Évának, fiam és Istenem!«

Anyám, még egy keveset tűrj, s meglátod, miként változom át orvossá, megyek el oda, ahol fekszenek, és vizsgálok meg ott minden sebet... Keresztemből lesz a doboz, melyben a gyógykenőcsöt tárolom, hogy bölcsen énekelhesd: »Szenvedésszel rombolta le a szenvedést fiam és Istenem!«

A bűnnek erős gravitációs ereje van, ezt tudomásul kell vennünk. A bűn törvényszerűen lehúzó. Szent Terézia Anyánk *Önéletrajzában* olvashatjuk látomását a pokolról, amit – talán furcsán hangzik – élete egyik legnagyobb kegyelmének tartott. Bepillantást nyert a bűn misztériumába, valamit megtapasztalt abból, milyen Istentől elszakítottan élni.

„Egy napon imádság közben, anélkül hogy tudtam volna, hogyan, úgy éreztem, mintha a pokolba helyeztek volna. (...) Rövid ideig tartott, de még ha sok évig élnék is, lehetetlen volna elfelejtenem. Úgy éreztem, mintha egy nagyon hosszú, keskeny bejárata lenne, mint egy alacsony, hosszú és szűk kemence; a talajt mintha nagyon piszkos és pestises szagú víz borítaná, benne sok kígyóval; a végén egy mélyedés volt a falban, mint egy faliszekrény, s ott láttam magamat beszorítva... Itt a lélek az, aki széttépi önmagát, ...minden fojtogat. Nincs fény, hanem csak a legsötétebb sötétség. Nem értem, miként lehet ez, mert miközben nincs fény, minden látszik, ami a szemnek fájdalmat okozhat...

Annyira megrémültem, s még most, írás közben is ezt érzem – pedig már szinte hat éve történt –, hogy a félelemtől teljesen elhagy az élet melege. Nem emlékszem semmi olyan szenvedésre vagy fájdalomra, hogy ne tűnjék semminek mindaz, ami ideát megtörténhet velünk; így azt gondolom, hogy jórészt ok nélkül panaszkodunk. Ezért ismét mondom, ez volt az egyik legnagyobb kegyelem, amelyet az Úrtól kaptam, mert nagyon-nagyon sokat használt nekem. Megszüntette félelmeimet e világ szenvedései-

től és ellenségességétől, megerősített ezek elviselésében, és hálaára indított az Úr iránt, aki (...) megszabadított az ilyen örökös és rettenetes rosszaktól” (32. fejezet).

Elgondolkodtató, hogy Teréz leírása alapján úgy tűnik, mintha itt valami önitélétről lenne szó. „Itt a lélek az, aki széttépi önmagát...” Ha a bűn gravitációja ilyen mélyre lehúzó, s így szembe fordít önmagammal, akkor hogyan tudok kitörni ennek a lehúzó és pusztító erőnek a szorításából?

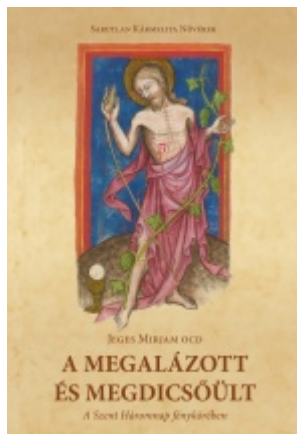
Pál így tapasztalta meg az ellenerőt: „Minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek” (Ef 2,5). Működésbe lép egy másik erő, a kegyelem fölfelé vonzó gravitációja, s ez képes ellensúlyozni a bűn lefelé húzó erejét. Ha egy ólomdarabot bedobunk a folyóba, az menthetetlenül elsüllyed. Ha azonban ezt az ólomdarabot egy deszkához kötöm, nem tud elsüllyedni. Ez a „deszka”, ami fönntart minket, és megakadályozza a tehetetlen süllyedést, Krisztus keresztye. Jézus maga beszélt erről a fölfelé ható gravitációról: „Én pedig, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonok mindeneket” (Jn 12,32).

(Részlet Mirjam nővér „A megalázott és megdicsőült” c. most megjelent könyvéből.)

Legújabb könyveinkből:

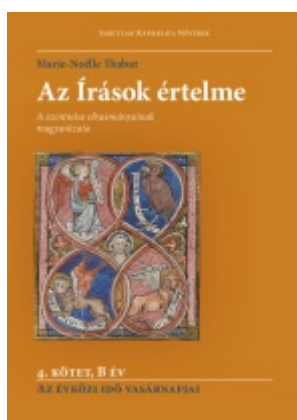
JEGES MIRJAM OCD:

A MEGALÁZOTT ÉS MEGDICSŐÜLT
A SZENT HÁROMNAP FÉNYKÖRÉBEN

„Három nap, amely megváltoztatta a világot. Három nap, amikor ég és föld összeért. Három nap, amikor egy új teremtés vette kezdetét. ...ez a három szent nap valóban abszolút fordulópont az emberiség történetében. Az időbeliségbe eljött az örökkévalóság. A földi létbe merült Ige halálával és feltámadásával megnyitotta az utat a halálból az életbe. »Ő új és élő utat nyitott meg számunkra a függönyön, azaz a saját testén keresztül« (Zsid 10,20). »Szeret az Úr, azért még nincs végünk« (Sir 3,22).

Van egy pont a világunkban, ahol az irgalom mindenkor beléphet. Krisztus keresztje rést ütött a Mennyen, s ez a hasadék ettől fogva már soha nem zárul be. Amikor imádságban odaállok Krisztus keresztje mellé, tudhatom, hogy fölöttem nyitva van az Ég. Mindig, bármit is érzek. Nem az érzéseim számítanak. Ha Krisztus keresztje alá állok, akkor olyan vagyok, mint aki egy vízesés alatt áll. Rám ömlik Isten irgalma, rám árad Isten fénye, és átmosza, megvilágítja az életem számomra kibogozhatatlan történeteit is. Krisztus keresztje mellett megtapasztalhatok valamit az örökkévalóság békéjéből, amelyben lehull minden bilincs és fátyol.”

MARIE-NOËL THABUT:

AZ ÍRÁSOK ÉRTELME
A SZENTMISE OLVASMÁNYAINAK
MAGYARÁZATA - 4. KÖTET, B ÉV

A szerző a párizsi Katolikus Intézetben végzett teológia szakon a versailles-i egyházmegye biblikus képzéssel megbízott szakembere, tizenkét éven át volt a liturgikus és szentségi lelképásztorkodás egyházmegyei és regionális felelőse. Számos kommentárt készített a vasárnapi szentmisék szentírási olvasmányairól a Notre-Dame és a Panorama rádiók, valamint a francia katolikus tévé, a KTO számára. Házasságban él, három gyermeke és számos unokája van.

MOLNÁR IMRE:

ÁLDOZATBÓL FAKADÓ KÜLDETÉS
MAGYAR HIVATÁS A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN

MOLNÁR IMRE
Áldozatból fakadó
szentség és küldetés
Magyar hivatás a Kárpát-medencében

Molnár Imre szociológus, történész Ipolyságon (jelenleg: Šahy, Szlovákia) született 1956-ban. Nős, négy gyermek édesapja.

Több, a szlovákiai magyarság történelmével és a lengyel-magyar történelmi kapcsolatokkal foglalkozó cikk, tanulmány és könyv szerzője, szerkesztője. Egyetemi tanulmányai óta foglalkozik a magyar szentek, a lengyel-magyar kapcsolatok és Isten Szolgája, Esterházy János életművének kutatásával. 2018-ban jelent meg Boldog Jerzy Popiełuszko lengyel vértanúról írt életrajzi kötete. Kutatási eredményeit a magyar nyelven kívül lengyelül, szlovákul, németül és angolul is publikálta. 2015 óta a Pozsonyi Magyar Intézet igazgatója.

„Az általunk eddig ismert történelmi tények mögött ott húzódik egy másfajta történelem is. Egy olyan eseményfonál, esetünkben a magyarság íratlan történelmi aranyfonal, melyet nem mi emberek írunk itt a földön a magunk véges eszközeivel. Erről a történelem mögötti történeletről elmélkedik Dümmerth Dezső történész is, aki ezt a folyamatot titokzatos jelbeszédként írja le népünk több mint ezeréves történelme során is.

A gondviselő Isten tervének megvalósulása, gyümölcse leginkább azoknak az embertársainknak életében fedezhető fel, akik az isteni gondviselés eszközeként képesek voltak együttműködni a Teremtő rájuk vonatkozó terveivel.

Az ő életükben felfedezhetjük azt a jelet, amely nemcsak a saját létük, hanem az őket körülvevő társadalom és nemzet élete számára is üzenetként értelmezhető.”

A SOHA EL NEM ÉRKEZETT TAVASZ
BESZÉLGETÉS ATHANASIUS SCHNEIDER
PÜSPÖKKEL

Szinodális időszakot élünk Római Katolikus Anyaszentegyházunkban.

A Szentatya, Ferenc pápa szinodusnyitó homíliájában azt hangsúlyozta, hogy olyan Egyházra van szükség, amely Jézusra összpontosít és „vizsgálja a jelet”. A jelen őszinte vizsgálataiban a sok-sok öröm mellett közösségeink aktuális problémái is előkerülnek, s ha ezek néha kendőzetlenek és mellbevágóak, akkor jobban magukban hordozzák a megtérés és valódi Krisztus-követés lehetőségét.

Athanasius Schneider kazahsztáni segédpüspök most magyar fordításban is kiadásra kerülő interjú-kötete az őszinte párbeszéd jegyében járja körül korunk nagy társadalmi és egyházi problémáit. Szolgálják ezek a gondolatok és megfontolások Egyházunk Jézusra összpontosító jövőjét!

Balogh P. Piusz O. Praem. gödöllői apát

A kármelita könyvek megrendelhetők:

A www.karmelita.hu honlapon keresztül, vagy e-mailben a csoki.karmelita@gmail.hu címen. Üzenetrögzítő: +36 30 341 3930
A kármelita nővérek korábban megjelent könyveiről és kiadványairól szintén a honlapon tájékozódhat.

MEGHÍVÓ

KÁRMELHEGYI BOLDOGASSZONY ÜNNEPÉRE

Július 16-án, kedden a 11 órai ünnepi szentmisét FEJES ANTAL OFM mutatja be. Lehetőség lesz a skapuláré felvételére. A szentmisét követően szentségimádást tartunk a 18 órakor kezdődő vesperásig. Egész nap látogatható az Oltáriszentségben jelenlévő Úr Jézus.

Mindenkit szeretettel várunk!

Angéla nővér és a kármelita nővérek

HÓREB LELKIGYAKORLATOS HÁZ

Szeretettel várjuk az elcsendesedni vágyókat kolostorunk vendégházába!

Hogy nővérközösségünk liturgikus imádságába minél többen bekapcsolódhassanak, és hogy másokkal is megoszthassuk a csendnek, és az Úrral való találkozásnak ezt a kitüntetett terét, két évvel ezelőtt a korábban otyasütésre használt épületünket vendégházzá alakítottuk és kibővítettük.

Az így kialakított Hóreb vendégházban 15 szoba külön fürdőszobával, valamint előadóterem áll a lelkigyakorlatozók rendelkezésére.

Kézműves csokoládéinkból

Díszdobozos bonbon 9 db-os csomagolásban

Trüffel golyók tej- és fehér csokoládéból – 10 db-os csomagolásban

Kandírozott narancshéj, étcsokoládés bevonattal

Ropogós mogyorós tejszokoládé tábla, cappuccino ízű tábla és narancsos étcsokoládé tábla (100g)

Kézműves csokoládéink megrendelhetők honlapunkon, a www.karmelita.hu címen

AMI A KÁRMELBEN VÁRJA ÖNT:

- Csend és imádság Isten jelenlétében
- Közösségünk imaháttere
- A természet szépsége

A kolostor napirendje:

Hétköznapi napokon és szombaton:

5.45: matutinum és laudes; **7.00:** belső ima;
8.00: szentmise; **12.00:** déli imaóra;
17.00: belső ima **18.00:** vesperás **20.05:** kompletórium
(szombaton **19.30:** kompletórium és vigília)

Vasárnap:

8.00: laudes; **10.00:** belső ima **11.00:** szentmise;
12.15: déli imaóra; **17.00:** belső ima;
18.00: vesperás; **20.05:** kompletórium

KÁRMELHEGYI LEVELEK

A MAGYARSZÉKI SARUTLAN
KÁRMELITA NŐVÉREK HÍRLEVELE

7396 Magyarszék, Kármelita kolostor 1.
Üzenetrögzítő: +36 30 341 4939 • www.karmelita.hu